

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Tredie Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 148. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030265575616.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

Ret sund oc læske-fuld, to potter nødden yder.
Da er oc skallen blød den Lifvet leckert nærer,
Som Ærtiskoken sød med Salt mand den fortærer:
Men er den gandske mood, formindskis vædsken gierne
Oc førrig indvol blød da gjør en liiflig kjerne.
Den bruge de til suul, udperse Saft hin sunde,
Oc dermed riisgrød som i Oli kaage kunde.
Den sød' oc sunde Saft den vi før lidt om talde,
I kander tætted vel, de lad' af stilken falde,
Oc *Sura* kalde den. Om dennem ædick brystet
Den Saft half stund i Sool dem gifver hves de lyster.
Den første *distillats* af *Sura*, *Nypa* kalled,
Eractes fast saa good som Viin ved Rhenen falded:
Men anden *distillats*, hos dem *U-racca* heder,
Oc er gemeene Viin, i alle Landsens Stæder,
Hviidactig farfven er, oc hitzig af Natuure,
Men lang tiid u-forskalt den icke vel kand duure.
Er dem paa Sucker fejl, den *Sura* de da hede,
Mood Soolen setter ud, strax Sucker (*ff*) er til rede.
Naar træet hugges ned, Skibstimmer det dem gifver:
Paa Marfven der er i, mand bref oc bøger skrifver.
Thi den er tynd oc hviid oc foldet som en kaabe,
Oc ligesom papiir, der rynked er tilhaabe.
Men marfven den er grøn, med jern mand der i skrifver
Oc naar den vorder tør, heel kændeligt det blifver.
Med faa ord: af de Øer som kaldis der *Maldovæ*
Til Indien udsegl', ej faa men mange Skibe
Som af det eene træ, bygd' er' end ladd' oc ere,
Der Baads-mænd klædis af, de fruct deraf oc tære.
Saa mand snart maatte tro, om *Midas* derved rørde,
Blef træet oc til Guld, mand viidt om Landet førde.
O du almæctig Gud, oc underlige HERre,
Om aldrig fleere træer, dit nafn til Lof oc ære,
Oc Mennisken til gafn, i Verden skabte vare,
End samme Palme-træ, det kunde sig forsvare.